

prism

เมื่อวิญญาณแดนมาพร้อมปริศนาที่ไม่อาจคลี่คลายได้
ภารกิจไขความตายจึงเริ่มต้นขึ้น

百鬼夜行卷 1

林投劫

百鬼夜行卷

ค้นอาถรรพ์
กับคดีฆาตกรรมใต้ต้นหลินโต

苓菁 LINEA เขียน

littleell. แปล

prism

คืนอาถรรพ์กับคดีนาตกรรมใต้ต้นหลินโทว

百鬼夜行卷 1: 林投劫

苓菁 LINEA

เขียน

littleell.

แปล

“ใต้แสงไฟอ่านหนังสือสี่เหลี่องสั้มนโรแมนติกบนหัวเตียง
ชายหนุ่มอ่านหนังสืออย่างตั้งอกตั้งใจอยู่”

- 苓菁 LINEA

การอ่านดีจรรากเหง้าชีวิต

คืนอาถรรพ์กับคดีฆาตกรรมใต้ต้นหลินไถ

百鬼夜行卷 1: 林投劫

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

《百鬼夜行卷 1: 林投劫》

Original story and characters created & copyright © 2020 Author: 零零 LINEA

Thai edition rights under license granted by Fantasy Foundation Publications, a Division of Cité Publishing Ltd.

Thai translation copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7645-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ยศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร

ออกแบบรูปเล่ม นวพรพร เอื้อพัชชยากร • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสน, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

เดิมทีความตายที่มาพร้อมกับปริศนานั้นก็ย่อมพัวพันกับความคับข้องใจและเงื่อนงำมากมายอยู่แล้ว แต่จะเกิดอะไรขึ้นหาก 'วิญญูณ' ไร้ความทรงจำที่หลงเหลือเพียงความรู้สึกตกค้างว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมที่สุด เจ็บแค้นที่สุด อยากจะลุกขึ้นมาทวงคืนความยุติธรรม พร้อมไอล้สังหารและพลังที่จะเข่นฆ่าใครก็ตามเมื่อทุกสิ่งไม่ได้ตั้งใจ

เมื่อสิ้นชินถึง เด็กสาวผู้เติบโตมากับไนต์คลับ ร้อยยอสัวร์ ท่องราตรี และเหล่าภูตผีที่ไม่ต่างจากครอบครัว รับปากว่าจะช่วยไขคดีของผีสาวอาฆาตไปพร้อมกับเชอร์คิง เด็กหนุ่มผู้มีสัมผัสพิเศษอีกคน การออกมาเผชิญโลกภายนอกครั้งแรกของเธอจึงไม่ใช่แค่การเกาะรอยหาคำตอบ แต่เป็นการเอาชีวิตรอดและช่วยให้ใครก็ตามมีชีวิตรอดจากแรงแค้นของผีสาวตลอดการคลี่คลายเงื่อนปมปริศนา แม้ว่าการฆาตกรรมเพื่อล้างแค้นจะตามมาครั้งแล้วครั้งเล่า

ปริศนาจะได้รับการคลี่คลายหรือไม่ ใครกันที่น่ากลัวยิ่งกว่า ระหว่างคนกับภูตผี

เราคงต้องขอให้คุณที่จะพลิกอ่านหน้าถัดจากนี้ช่วยหาคำตอบ

สารบัญ

บทนำ	1
บทที่ 1 ร้อยยอสุรท่องราชตรี	6
บทที่ 2 ดวงวิญญาณผีแขวนคอ	30
บทที่ 3 ชีวิตที่ว่างเปล่า	56
บทที่ 4 ล้างแค้นรังแก	78
บทที่ 5 ชีวิตที่ถูกช่วงชิง?	104
บทที่ 6 ผู้ชายของเธอ	130
บทที่ 7 จริ่งอกจริ่งใจ?	150
บทที่ 8 เหล่าเพื่อนของเธอ	171
บทที่ 9 ศพหญิงในป่าหลินโลว	192
บทที่ 10 ผู้ชายแล้ว	214
บทที่ 11 อดีตสามีที่ถึงแก่กรรม	246
บทที่ 12 ความจริงปรากฏ	273
บทที่ 13 เข้าที่เข้าทาง	293
บทส่งท้าย	307
บันทึกท้ายเรื่อง	310
เกี่ยวกับผู้เขียน	314

บทนำ

ใบ ห้องมีดสลัวมืดวงไฟประหลาดกะพริบอยู่ นอกหน้าต่างคือ
ผืนป่ามืดมิด ต้นไม้ไหวเอนอย่างอ้อแอ้ในสายลมยามค่ำคืน

“ฉันดินทรนทรายนจนแทบหายใจไม่ออก แต่ทำยังไงก็สลัด
ไม่หลุด!” หญิงสาวผู้มีเชือกพันรอบลำคอและถูกรัดแน่น
จนเกือบขาดเปล่งเสียงเล่าพลางร้องไห้ “พอตื่นขึ้นมาฉันก็อยู่
ใต้ต้นไม้แล้ว... เพิ่งรู้ว่าที่ถูกหลอกเอาไปไม่ใช่แค่ร่างกายหรือ
เงินทอง แต่ยังรวมถึงชีวิตด้วย...”

ศพหญิงนิรนามใต้ต้นหลินไถว¹ บอกเล่าเรื่องราวชีวิตแสน
รันทของตนด้วยเสียงแผ่วเบา

¹ 林投樹 ชื่อภาษาจีนของต้นเตยทะเล (ชื่อวิทยาศาสตร์คือ *Pandanus tectorius*) เป็นไม้ยืนต้นสูง ใบเรียวยาวมีหนาม ทรงพุ่ม
พบได้ในเขตร้อนของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หมูเกาะแปซิฟิก
และพื้นที่ใกล้เคียงฝั่งทะเล ในวัฒนธรรมใต้หวัน ต้นหลินไถวนั้นเกี่ยวข้องกับ
ตำนานพื้นบ้านและเรื่องราวลึกลับเศร้าสลด หนึ่งในเรื่องที่มีชื่อเสียงมากที่สุด
คือ 林投姐 (หลินไถวเจี๋ย) หรือพี่สาวหลินไถว ซึ่งเล่าถึงหญิงสาวชีวิตอาภัพ
ที่ถูกคนรักหักหลังจนฆ่าตัวตาย กลายเป็นวิญญาณพยาบาทสิงสถิตอยู่
ใต้ต้นหลินไถว คอยแก้แค้นผู้ชายที่ประพฤติน่าเกลียด

ซ่า! ฝนห่าใหญ่เทลงมา ฟ้าแลบฟ้าร้องดังสนั่น ลำแสงสีขาวยาว
เส้นหนึ่งผ่าลากลงมา พลันสาดส่องท้องฟ้ายามค่ำคืนให้สว่างวาว
ฝนห่านี้ถ้าถล่มอย่างรวดเร็วและรุนแรงจนยากจะจินตนาการถึง
ท้องฟ้าโปร่งและอากาศร้อนอบอ้าวเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ในระยะ
เวลาสั้นๆ เมฆครึ้มกลับรวมตัวกันหนาแน่น ฟ้าร้องก็กึกก้อง

ฝนห่าใหญ่นี้ทำเอาผู้คนตั้งตัวไม่ทัน แม้คิดหลบก็ยังไม่ทันการ กางร่มไปก็ไร้ประโยชน์ เดิมคู่รักคู่หนึ่งเพลิดเพลิน
กับช่วงเวลาที่มิเพียงกันและกันริมชายหาดลับหลังลับตาคนอยู่
สุดท้ายตอนนั้นก็กลับไม่มีที่ให้หลบฝน รถจอดอยู่ใกล้จนกลับไป
ไม่ทันเสียด้วยซ้ำ

ทั้งสองย่าแอ่งน้ำแล้ววิ่งไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

“ดูเหมือนจะ...ดีขึ้นบ้างแล้วมั้งนะ” ชายหนุ่มถือร่มไว้
เสียงฝนฟังดูน่ากลัวน้อยลงแล้ว

เพราะมีใบไม้บัง บัง ฝนห่าใหญ่จึงไม่กระหน่ำลงมาบนร่ม
อย่างเมื่อครู่อีก เสียงฝนก่อนหน้านี้เหมือนจะทำให้ร่มเป็นรูพรุน
เลยทีเดียว!

หญิงสาวลုပ်แขนตัวเองไปมา ร่มคันหนึ่งจะเพียงพอ
สำหรับคนสองคนได้อย่างไร ต้องเปียกฝนอยู่บ้างไม่มากก็น้อย
ชายหนุ่มโอบเธอไว้ข้างกายอย่างเป็นห่วงเป็นใยแล้วขยับร่มเข้าหา

“อย่าทำแบบนี้ เดี่ยวคุณะยิ่งเปียกนะ” เธอพูดอย่าง
ห่วงใยไม่ต่างกัน รีบขยับร่ม “อย่าให้หัวเปียกนะ”

“ผู้ชายเปียกนิดเปียกหน่อยจะเป็นไรไป!” ชายหนุ่มยิ้ม
ในสถานการณ์แบบนี้ต้องบังฝนให้ผู้หญิงอยู่แล้วสิ “เธอเอง
ก็ระวังหน่อย ข้างหลังเหมือนจะเป็นหน้าผา ขยับเข้ามาสิ!”

ทั้งคู่ยืนสบตากันอยู่อย่างนั้นไม่มีใครยอมใคร ไม่นานก็ยิ้มให้กัน เพราะต่างหวังดีต่อกันฝ่าย การปฏิเสธกันไปมาแบบนี้กลับยิ่งเพิ่มความหวานขึ้นอีกหลายส่วน

ยามแรกคบหา การกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ในช่วงที่รักยังหวานชื่นเช่นนี้ทำให้หัวใจแทบละลายได้

“เฮอะ”

เสียงฮึดฮัดเย้ายันชัดเจนดังขึ้น ชายหนุ่มจับท่าที่เยาะเย้ยในน้ำเสียงนั้นออก มองไปทางต้นเสียง พบหญิงสาวหลบฝนใต้ต้นไม้ที่อยู่ถัดจากพวกเขาไม่กี่ต้น หางออกไปราวสองเมตร

ชายหนุ่มสำรวจอย่างระมัดระวัง บางทีเธออาจคุยโทรศัพท์หรือพิมพ์กับตัวเองอยู่ เขาอยากแน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้พุ่งเข้ามาที่พวกตน

บริเวณนี้คือป่าต้นหลินโถวผืนใหญ่ จุดที่ผู้หญิงคนนั้นอยู่คงมีต้นไม้หนาแน่นกว่าตรงนี้ เพราะเธอพึ่งต้นไม้โดยไม่ได้อาศัยร่มแต่ดูไม่เปียกฝนแต่อย่างใด

“การเอาอกเอาใจอย่างนี้เป็นของปลอมทั้งนั้น ดูกี่รู้ว่าพวกคุณยังอยู่ในช่วงรักหวานชื่นสินะ” หญิงสาวพูดต่อ “ตอนรักยังหวาน คำพูดเพื่อเจ้อะไรก็พูดได้ทั้งนั้น ลมปากของผู้ชายคือคำโกหกทั้งเพ”

“นี่!” ตอนนี้อยายหนุ่มมั่นใจแล้วว่าเธอพูดถึงพวกเขา “คุณพูดถึงพวกเราอยู่หรือ”

แฟนสาวดึงแขนเขาไว้อย่างกระวนกระวาย อย่าทะเลาะกันสิ! ไม่ต้องสนใจเธอหรอก

“ใช่! พูดถึงพวกคุณนั่นละ” หญิงสาวได้ต้นไม้ไถสัก
ยี่สิบสี่กระบอกมาเล็กน้อยราวกับพยายามมองใบหน้าของฝ่ายหญิง
“อย่าเชื่อลมปากผู้ชายเด็ดขาด ตอนจีบโฉมหน้าหนึ่ง ได้ไปแล้ว
ต้องเปลี่ยนเป็นอีกโฉมหน้าหนึ่งแน่นอน!”

“คุณเป็นใครเนีย! มาพาล่ามอะไรตรงนี้! คุณปั้นหัวผม
กับแฟนอยู่นะ!” ชายหนุ่มฟังแล้วโกรธจัด โยนร่มให้แฟนสาว
ตั้งใจเข้าไปจัดการเธอทันที

“อย่าทำอย่างนี้สิ! ไม่ต้องไปสนใจเธอหรอก!” แฟนสาว
ดึงอีกฝ่ายเอาไว้ ไม่จำเป็นต้องทะเลาะกับเธอเนี่ย ยิ่งไปกว่านั้น
อีกฝ่ายก็เป็นผู้หญิงด้วย แฟนหนุ่มจะใช้กำลังกับเธออย่างนั้นหรือ

“ดูท่าทางเขาสี พูดแค่สองประโยคก็อยากใช้กำลังแล้ว
อับอายจนโกรธหรือไง ฉันพูดจี้จู้ดคุณเธอ” หญิงสาวไม่ห้าม
ปากตัวเองแม้แต่น้อย ถากถางต่อ “คุณผู้หญิง ฉันแนะนำให้คุณ
เบิกตาดูดี ๆ ผู้ชายที่โกรธง่ายขนาดนี้ ต่อไปอาจมีพฤติกรรม
ใช้ความรุนแรงในครอบครัวก็ได้!”

“หุบปากนะ!” ชายหนุ่มโกรธจัด พุ่งตัวเข้าไปหวังจะต่อว่า
หญิงสาว

“อย่าทำแบบนี้เลย - ” แฟนสาวตะโกนแต่ก็รั้งฝ่ายชายไว้
ไม่อยู่

ชายหนุ่มพุ่งตัวไปอยู่ตรงหน้าหญิงสาวคนนั้น ทำไม
ยายคนแปลกหน้านี้ต้องมาพูดจาหยาบคายแบบนี้ด้วย
มาทำร้าย...เขากับแฟน...

หญิงสาวได้ต้นไม้ไถแล้วออกมาจึงตอบชายหนุ่มโดยไม่
เกรงกลัวแต่อย่างใด

ชายหนุ่มกลับเบิกตากว้าง สีหน้าพลันขาวซีด ก้าวชว่นเซถอยหลัง แพนสาวรีบเข้าไปดึงเขาไว้แล้วลากออกมา “อย่าทำแบบนี้เลย!”

“อ้าก...อ้ากกกก -” ชายหนุ่มร้องตะโกนเสียงหลงขึ้นมาจับพลัน วินาทีต่อมาก็หันหลังวิ่งไถลออกไปอย่างบ้าคลั่งทิ้งแพนสาวไว้เบื้องหลังโดยไม่หันกลับมามอง

เอ๊ะ แพนสาวนั่งอึ้ง เบิกตามองแพนหนุ่มวิ่งหนีไปไกลประหนึ่งหนีเอาชีวิตรอด ตัวเองกลับยังถือร่มยืนอยู่ตรงนี้

เกิดอะไรขึ้น ทำไมทำท่าเหมือนเห็นผีเลยล่ะ จู่ๆ ก็ตุกใจขนาดนั้นเนี่ยะ เธอหันไปมองผู้หญิงปากจืดคนนั้นอย่างไม่เข้าใจ

หญิงสาวหัวเราะเย้ยหยันด้วยแววตา “ฉันบอกแล้วไงผู้ชายนะไว้ใจไม่ได้”

เชือกเส้นหนึ่งพันลำคอของเธอเอาไว้อย่างแน่นหนา ผังจมเข้าไปในเนื้อหนัง เน่าเปื่อยกลายเป็นเนื้อเดียวกัน ดวงตาของเธอแดงก่ำ ริมฝีปากอ้ากว้างคล้ายกระหายอากาศ เพยอค้างไว้อย่างนั้น

ปลายด้านหนึ่งของเชือกผูกลำต้นเอาไว้ ที่แท้หญิงสาวไม่ได้ ‘ยืน’ อยู่ได้ต้นไม้

เธอห้อยอยู่ใต้ต้นไม้ โยกเยกไปมา...โยกเยกไปมา...

“กรีดดดด -”

บทที่ 1

ร้อยอสุรทอองราตรี

เมื่อป้ายไฟจิตรตระการตาสว่างขึ้นทีละดวง หลอดไฟนีออนที่กะพริบอยู่ก็เริ่มประชันความงดงาม ไม่เพียงบ่งบอกว่าค่าคืนมาเยือน แต่ยังย้ำเตือนด้วยว่าช่วงเวลาที่ยิ่งดีก็ยิ่งงดงามเปิดฉากขึ้นแล้ว

ย่าน R เป็นย่านที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในเมืองหลวง บรรยายภาพแตกต่างจากชื่อ ‘ถนนหนึ่งจิ้ง’¹ อย่างสิ้นเชิง ถนนสายนี้เต็มไปด้วยบาร์และไนต์คลับทุกรูปแบบซึ่งมักเจียบเหงาในช่วงกลางวัน ทว่ากลางคืนเต็มไปด้วยแสงสีเสียงทุกประเภท ครึกครื้นไม่ธรรมดา มีร้านกาแฟและร้านอาหารอยู่ประปรายตลอดทาง ล้วนเป็นร้านคุณภาพดีมีระดับ! ไม่มีใครจำได้แน่ชัดว่าที่นี่กลายเป็นแหล่งรวมบาร์และไนต์คลับตั้งแต่เมื่อไร รู้กันเพียงว่าไนต์คลับที่นี่ไม่ธรรมดา ทั้งยังมีกฎระเบียบเป็นของตัวเอง

ถนนหนึ่งจิ้งทั้งสายปูด้วยหินและตกแต่งแนวโบราณอย่างตั้งใจ การตกแต่งร้าน บริการ อาหาร ไปจนถึงเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ทั้งหมดของบรรดาบาร์ ไนต์คลับ และร้านอาหาร

¹ 寧靜街 แปลว่า ถนนอันเจียบสงบ

ในย่านนี้จึงต่างมีเอกลักษณ์ของตน ไม่ว่าจะเป็นไปที่บาร์แห่งไหน ลูกคาก็รู้สึกแปลกใหม่เสมอ ส่วนในตรอกซอยที่แยกตัวจาก ถนนสายหลักหนึ่งจึงเป็นบาร์ขนาดเล็กที่เข้าถึงง่าย แบ่งแยกตามระยะทาง ยิ่งไกลออกไปก็ยิ่งเป็นแหล่งรวมผู้คนมากมาย หลากรูปแบบ

ในอาณาเขตเพียงหนึ่งตารางกิโลเมตรนี้จึงมีสิ่งอโคจร ทุกชนิดรวมกันอยู่

“เดินให้เร็วๆ หน่อยสิ! ถ้าเข้าไปแล้วเข้าไม่ได้จะทำยังไง” หญิงสาวผมสีม่วงอมเทาแต่งตัวน่านมัยโวยวายพลางวิ่งทั้งที่สวมรองเท้าส้นสูง

“...เพิ่งสองทุ่มเอง ไนต์คลับเปิดสามทุ่มไม่ใช่หรือไง” เพื่อนสาวผมสีดำซึ่งสวมชุดเผยเนินอก แต่งหน้าสวยหยาดเยิ้ม ย้อนถาม

“ขอร้องละ ไปตอนนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าต้องเข้าแถวนานขนาดไหน! เธอรู้ใช่ไหมว่าวันนี้พวกเราจะไปร้านไหนกัน” หญิงสาวผมสีม่วงอมเทาโวยวายอย่างเหลืออด “รื้อยอสูรห้องราตรีเชียวนะ!”

เธอพูดพลางขึ้นไปทางไนต์คลับที่อยู่ลึกที่สุดในถนนหนึ่งจึงเรียกได้ว่าอยู่ตรงทางสามแพร่งตามแบบฉบับ ทันทีที่ก้าวเข้าสู่ถนนหนึ่งจึงก็จะได้ประจันหน้าสิ่งปลูกสร้างคล้ายปราสาทหลังนั้น

แท้จริงแล้วนั้นเป็นเพียงทาว์นเฮาส์สามชั้นหลังหนึ่งที่ภายนอกตกแต่งด้วยไม้ให้ดูคล้ายปราสาทโบราณ หน้าต่างด้านนอกตกแต่งอย่างประณีตเหมือนหน้าต่างปราสาทดั้งเดิม บนกำแพงทั้งสามชั้นเต็มไปด้วยรูปปั้นประหลาด ทั้งปีศาจ

แวมไพร์ มนุษย์หมาป่าซึ่งแฝงตัวตามชอกมุมต่าง ๆ ซอมบี้
แฟรงเกนสไตน์ ผีดิบจีน² มัมมี่ ไปจนถึงภูตหิมะ³ ตามตำนาน
ตะวันออก บนคานไม้ที่ยื่นออกมานั้นมีคางคกห้อยหัวอยู่ด้วย

ที่ขาดไม่ได้คือไอแมงมุม สิ่งปลูกสร้างทั้งหลายเปล่งแสง
น่าขนลุก ประตูปะตูใหญ่เป็นรูปปากอ้ากว้าง ส่วนบนคือพื้นแหลมคม
ชุ่มเลือด เหนือปากขนาดใหญ่ นั้นแขวนป้ายสโลว์จินสุ ๆ เขียน
อักษรสี่ตัวชัดเจนว่า ‘รื้อยอสุรท่งราตรี’

อักษรแต่ละตัวแกะสลักเป็นตัวนูน ส่วนล่างของป้ายประดับ
ไฟเส้นริบหรี่ ทำให้รอบป้ายสะท้อนแสงสีทองอมเขียวส่องประกาย
เรืองจาง ยกเว้นได้คำว่า ‘อสุร’ เท่านั้นที่ไฟไม่เคยสว่างขึ้นเลย

หญิงสาวผมสีดำที่แต่งตัวเป็นแม่มดมองแถวยาวข้าง
ประตูปะตูของ ‘รื้อยอสุรท่งราตรี’ แล้วนั่งอึ้งไป เธอเคยได้ยิน
ชื่อเสียงอันโด่งดังของไนต์คลับแห่งนี้มาก่อน แต่คิดไม่ถึงว่า
จะมีคนมาเข้าแถวรอกันเร็วขนาดนี้!

“บอกแล้วไซ้ไหม!” เพื่อนสาวผมสีม่วงอมเทารีบไปต่อ
ท้ายแถวยาวอย่างหัวเสียปนร้อนใจ

แม้แต่บริเวณสำหรับยืนรอคิวเข้า ‘รื้อยอสุรท่งราตรี’
ก็ปูพรมแดงยาวบนพื้นต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ ผู้คนที่เข้าแถวอยู่
ต่างแต่งตัวเป็นอมมนุษย์ คลาคล่ำไปด้วยภูตผีปีศาจจาก

² ผีดิบในชุดเครื่องแต่งกายขุนนางราชวงศ์ชิงที่ปรากฏในภาพยนตร์
เรื่อง *Mr. Vampire* (殭屍先生)

³ ยูกิอนนะ หรือภูตหิมะ ภูตสาวโกโมโนซุดชาว ผิวน้ำขาว รูปลักษณ์
งดงาม ว่ากันว่ามักจะปรากฏตัวบนภูเขาหิมะในวันที่มีพายุหิมะ

วัฒนธรรมจีนไปจนถึงตะวันตก เพราะ ‘ร้อยยอสูรท่องราตรี’ มอบสิทธิพิเศษหนึ่งแก่ลูกค้า นั่นคือใครก็ตามที่แต่งกายเป็นภูตผีปีศาจเข้าร้าน จะได้รับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก้วแรกฟรี

ด้วยสิทธิพิเศษนี้ เหล่าลูกค้าจึงสวมฟันปลอมบ้าง ใส่คอนแทกต์เลนส์บิกอายสีแดงบ้าง หรือติดรอยสักปลอม ลักลายหนึ่งก็ถือว่าคุ้มค่าแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ช่วงเที่ยงคืนของทุกวันจะมีการคัดเลือกผู้ที่แต่งกายได้ยอดเยี่ยมที่สุด โดยผู้ชนะจะได้รับสิทธิ์เข้าร้านฟรีตลอดทั้งเดือน! นี่จึงไม่ใช่แค่การแต่งตัวส่งๆ เท่านั้น ผู้คนมากมายทุ่มสุดตัว หวังจะเป็นผู้ชนะในแต่ละคืน

“เครื่องสำอางฉันยังไม่เลอะใช่ไหม” หญิงสาวผมสีม่วงอมเทาพูดอย่างร่อนรน “วันนี้ฉันต้องคุยกับเขาให้ได้”

“ใคร” เธอขมวดคิ้ว ที่แท้เพื่อนก็มีเป้าหมายในใจแล้วอย่างนั้นหรือ

“จะใครซะอีกล่ะ...” สาวผมม่วงอมเทายิ้มสว่างใสราวดอกไม้ผลิบาน “ก็ต้องบาร์เทนเดอร์แดรกคิวลาอยู่แล้วสิ!”

โอ้ เหล่าหญิงสาวที่เข้าแถวอยู่ใกล้ๆ เมื่อได้ยินคนพูดถึงแดรกคิวลา ก็ล้วนเพยรอยยิ้มเคลิบเคลิ้มและเห็นด้วยกับคำพูดของหญิงสาวผมสีม่วงอมเทาอย่างยิ่ง!

‘ร้อยยอสูรท่องราตรี’ ไม่ได้น่าสนใจแค่เพราะการออกแบบภายนอกที่โดดเด่นเท่านั้น การออกแบบภายในยิ่งน่าตื่นตาตื่นใจ บรรยากาศชวนให้รู้สึกเหมือนเข้ามาอยู่ในโลกแห่งมวลภูตผีวิญญานก็ว่าได้ ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่พนักงานเสิร์ฟก็แต่งตัวเป็นภูตผีปีศาจต่างๆ อีกทั้งพวกเขาก็ล้วนเป็นหนุ่มหล่อสาวสวย

แต่ที่ทำให้คนลุ่มหลงมากที่สุดคงไม่มีใครเกินบาร์เทนเดอร์หนุ่มที่แต่งเป็นแวมไพร์อีกแล้ว!

“ตอนนี้เธอไม่มีทางเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดหรอก!” หญิงสาวผมสีม่วงอมเทาพูดอย่างลุ่มหลงพลาถมองหญิงสาวผมดำ “พอเข้าไปเดี๋ยวเธอก็รู้เอง แค่ว่ารักก็ลาถยั้งให้เธอก็ลาถแล้ว”

“ถูก!” เหล่าหญิงสาวที่เข้าแถวอยู่ด้านหน้าและด้านหลังพูดเป็นเสียงเดียวกัน “เสียงของเขาก็เพราะสุด ๆ!”

“แถมยังชงเหล้าที่เหมาะสมกับพวกเรามากที่สุดได้เสมอเลยด้วย!”

เหล่าหญิงสาวแย่งกันพูดคนละประโยค พวกเธอต่างลุ่มหลงบาร์เทนเดอร์หนุ่มผู้เปี่ยมเสน่ห์คนนั้น

บาร์เทนเดอร์ที่สาว ๆ คลั่งไคล้ยืนเซ็ดแก้วอยู่ ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยราวกับได้ยินคำพูดแสนหวานเหล่านั้น

“พวกมนุษย์นี้สายตาแย่งกันหมด” หญิงสาวหน้าขาวที่นั่งกรีดอายไลเนอร์อยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์พูดขึ้น “คิดว่านายหล่อเนี่ยนะ”

ชายหนุ่มเหลือบมองหน้าของหญิงสาวตรงหน้าซ้ำ ๆ “ฉันเห็นด้วย เหมือนกับที่มนุษย์ส่วนมากคิดว่าเธอสวยนั่นแหละ”

หญิงสาวเลิกคิ้วสูง “ฉันสวยมากอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง! กลิ่นอายเซียน⁴ นะ! กลิ่นอายเซียน!”

⁴ คำเปรียบเปรยที่สื่อถึงความงามหรือเสน่ห์ที่ไม่ธรรมดา โดย “เซียน” คือตัวตนเหนือธรรมชาติในตำนานจีนซึ่งมีพลังวิเศษและมักจะ มีภาพลักษณ์ของความสง่างาม ความบริสุทธิ์ และมีเสน่ห์ลึกลับ

เธอพูดพลาทาบึงขาวลงบนใบหน้าตัวเองอีกชั้นหนึ่ง เพื่อให้ทั้งใบหน้าขาวผ่องจนมองไม่เห็นสีผิวจริงแม้แต่เส้นเดียว
จู่ๆ ไฟก็ดับลง ทั้งไนต์คลับตกอยู่ในความมืด หญิงสาว
หน้าขาวหมดตัวพลาทาบึงย่นศีรษะไปตู ซะอะ เธอกำลังแต่งหน้า
อยู่นะ!

“ผู้จัดการ!” เธอประท้วง

หญิงสาวร่างบางสูงโปร่งคนหนึ่งยื่นศีรษะออกมาจาก
หลังเวที “ฉันลองไปอยู่! รอเดี๋ยว!”

“ใครใช้ให้เธอชอบมาแต่งหน้าที่นี่ล่ะ!” แดรกคิวลาสาย
ศีรษะ ความมืดไม่ส่งผลต่อการมองเห็นของเขาแม้แต่น้อย เขา
วางแก้วกลับเข้าที่อย่างเป็นธรรมชาติแล้วหยิบแก้วใบต่อไปมาเช็ด

ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการสวมชุดสูท มัดผมหางม้าสูง
เธอผมยาวเกือบถึงพื้น ผ้าผูกผมเป็นลายงู เธอกำลังทดสอบไฟ
ทั้งหมดในร้านเพื่อให้แน่ใจว่าไฟทุกดวงใช้งานได้ดีก่อนร้านเปิด

พนักงานเสิร์ฟคนอื่นที่แต่งกายด้วยชุดต่าง ๆ ก็ตรวจสอบ
ความสะอาดภายในร้านอยู่ พนักงานต้อนรับหน้าประตูให้กำลังใจ
กันและกันโดยไม่แยแสความมืด เพราะเมื่อประตูใหญ่เปิดออก
สงครามที่แท้จริงก็จะเริ่มต้นขึ้น

“นักร้องบอกว่าไฟบนเวทีมีปัญหา...แต่ตอนนี้ดูแล้วยัง
ใช้การได้นะ” ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการตรวจสอบแล้วยังไม่เจอ
ปัญหาที่ว่าจึงตัดสินใจยอมแพ้ไปก่อนแล้วเปิดไฟที่เคาน์เตอร์บาร์
อีกครั้ง “ทุกคนเตรียมตัวนะ อีกสิบนาทีจะเปิดร้านแล้ว!”

“ครับ / ค่ะ” มีเสียงขานรับอย่างพร้อมเพรียงจากทั้ง
ไนต์คลับ ทุกคนเตรียมตัวอย่างกระตือรือร้น

ขณะเดียวกัน ชายหนุ่มผู้มีผีเสื้อเท้าแบคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากหลังเวที เขาสวมชุดโบราณสีฟ้าอ่อน ใต้เสื้อคลุมสีฟ้าอ่อนคือชุดตัวในผ้าฝ้ายสีขาว สง่างามประหนึ่งบัณฑิตโบราณแห่งแดนตะวันออก

“บอส!” ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการเห็นชายหนุ่มก็สะดุ้งโหยง “ทำไมจู่ๆ ก็โผล่มาละคะ”

“หืม” ชายหนุ่มแสดงสีหน้างุนงงเล็กน้อย “ฉันมาตรวจร้านตัวเอง แปลกตรงไหนล่ะ”

คนข้างนอกลั่นหนึ่งงั้น ต้องแปลกอยู่แล้วสิ ถ้าไม่มีเรื่องสำคัญ บอสไม่มีทางปรากฏตัวหรอก!

ชายหนุ่มมีใบหน้าเปี่ยมกลิ่นอายอ่อนโยนสุภาพเรียบร้อยอย่างชาวตะวันออก ไข่มุกยาวเกล้าเป็นมวย สวมหมวกบัณฑิตโบราณ ที่ดูเกินเรื่องไปมากคือหลังหมวกบัณฑิตยังมีแถบผ้าห้อยลงมาอีกสองเส้นด้วย! แต่อย่างที่ว่ากันว่า คนหล่อก็เหมือนโพรไบโอติกส์⁵ โดยทั่วไปแล้วแค่หน้าตาดีมากพอ จะคอส์⁶เป็นตัวอะไรก็ดูดีทั้งนั้น

“เขาก็แค่เปื้อ โวยวายว่าปวดใจ!” หญิงสาวเสียงทุ้มต่ำอีกคนเดินตามหลังเขามา ทั้งคู่มักปรากฏตัวพร้อมกันเสมอ

⁵ 人帥益生菌，人醜大腸菌 จำนวนสมัยใหม่ในโลกออนไลน์ที่เปรียบคนหน้าตาดีเหมือนโพรไบโอติกส์ (Probiotics) หรือจุลินทรีย์ที่มีประโยชน์ ขณะที่คนหน้าตาไม่ดีเปรียบเหมือนเชื้ออีโคไล (E. coli) หรือแบคทีเรียในลำไส้

⁶ ย่อมาจาก คอสเพลย์ (Cosplay) หรือการแต่งกายสวมบทบาท

หญิงสาวสวมชุดจีนโบราณเช่นเดียวกับเขา เป็นชุดสีขาวล้วน เปิดไหล่เล็กน้อย ปล่อยผมยาวสลวยสีดำ มวยผมเล็กๆ ด้านบน และปักปิ่นไข่มุกเอาไว้

“เวอร์เหมือนกันนะ มีผ้าคลุมไหล่คล้องแขนด้วย เดินไปเดินมาเหมือนเทพธิดาเลย” หญิงสาวหน้าขาวทำปากย่นอย่างไม่สบอารมณ์ “แข่งกลืนอายเซียนกับฉันอยู่หรือไง”

“กลืนอายเซียนก็มีจุดต่างอยู่นะ! พวกเธอไม่ได้อยู่เฝ้าเดียวกันสักหน่อย!” แดรกิวลาไม่แยแสนัก ทั้งสองแบบล้วนไม่ใช่แนวที่เขาชอบ

“ปรากฏตัวพร้อมกันแบบนี้ มีเรื่องใหญ่อะไรหรือเปล่า” แม้แต่พนักงานต้อนรับยังเดินมาอย่างตื่นตะลึง มองเจ้าของร้อยยี่สิบสองห้องทั้งสองอย่างเหลือเชื่อ

ชายหนุ่มในชุดโบราณเพียงถอนหายใจ มองแดรกิวลาเนิบช้า “วิสก็สามสิบสองปีแล้วหนึ่ง”

“จะเปิดร้านแล้วนะคะบอส” ผู้จัดการพูดอย่างสุภาพ

“ซงมาร์ตินีให้เขาแก้วหนึ่งสิ เขาอารมณ์ไม่ดี” หญิงสาวในชุดโบราณยิ้มบางๆ “เกลี้ยกล่อมอยู่นานก็ได้ผล แถมยังทะเลาะกันอีก!”

อ้อ อ้อ...อ้อ อ้อ อ้อ ทุกคนมองตากัน เข้าใจทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น!

“คือถึงถึงนะ...วันนี้เป็นวันทำงานพิเศษของถึงถึง” ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการเดินเข้ามาใกล้อย่างอึดอัดใจ เธอยืนอยู่ด้านหลังบอส ส่งสายตาเตือนทุกคนว่า อย่าบุ่มบ่ามนะ!

“ถึงถึง...” เมื่อเอ่ยถึงชื่อนี้ หญิงสาวหน้าขาวก็เผยสีหน้า

เสียดาย “เธอบอกว่าถึงถึงถึงวัยทำงานพิเศษได้แล้ว แต่ทำไมถึงไม่ – อ้ากกกก!”

พุดยังไม่ทันขาดคำ แดรกคิวลา ก็ทุบขวดเหล้าขวดหนึ่งลงบนมือของเธอที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์! กร๊อบ!

ทุกคนได้ยินเสียงกระตุกนิ้วมือแตกละเอียด หญิงสาวหน้าขาวสะดุ้งโหยงจนเกือบตกจากเก้าอี้บาร์ ปวดจนต้องเบิกตากว้าง นัยน์ตาเหลือกขาว!

“ใจเย็น! เสर्वจี!” ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการรีบก้าวเข้าไปเกลี้ยกล่อม “จะเปิดร้านแล้ว พวกเราไม่มีเวลามาจัดการเธอหรอกนะ!”

ผู้จัดการสาวเดินไปคว้าขวดเหล้าไว้ทันควัน จ้องมองแดรกคิวลาอย่างขุ่นเคือง เธอรู้ว่าเขาอยากทำให้เสर्वจีหยุดพุดเพื่อเจอ แต่ใช้วิธีที่ตลกกว่านี้หน่อยก็ได้นี่!

พนักงานต้อนรับต่างรีบเข้าไปปลอบเสर्वจี ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร!

ส่วนบอสกลับไม่สนใจความวุ่นวายตรงหน้า เอาแต่จมดิ่งอยู่ในความเศร้าโศกของตน

“เลี้ยงเด็กคนนี้จะมากกว่าจะโตขนาดนี้ได้ ทำไมไม่เชื่อฟังกันแล้วล่ะ” เขากุมหน้าอกอย่างปวดใจ “ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงคนก่อนหน้าจะว่านอนสอนง่ายกว่านี้หรือเปล่านั้น”

“คงยิ่งต่อต้านกว่าด้วยซ้ำ! เด็กคนก่อนเป็นเด็กที่พวกเราเก็บมา ไม่ได้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก สักวันก็ต้องปล่อยเธอไป” หญิงสาวลูบปลอบประโลมชายหนุ่มเบาๆ “ดูสิ พอปล่อยยให้เธอไปเรียนหนังสือก็ดูปกติขึ้นมากแล้วไม่ใช่หรือ!”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว

แดรกคิวลารีบชมาร์ตินี่ยื่นให้บอส หญิงสาวในชุดโบราณ
รับมาแทนก่อนลากชายหนุ่มเดินไปด้านหลัง ทั้งยังไม่ลืมส่งสายตา
ให้ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการ

“พวกเราจะอยู่กันที่นี่ เดี่ยวทำของที่เขาชอบกินขึ้นไปให้
ที่ชั้นสามสักหน่อยนะ” เธอกำชับเสียงเบา “รีบวุ่นทุกคนด้วย!”

“คะ/ครับ” เหล่าพนักงานต้อนรับ มองส่งบอสของตน
เดินกลับหลังร้านแล้วขึ้นไปชั้นบนอย่างระมัดระวัง – จากนั้น
ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการจึงรีบพุ่งตัวออกมาพาลงมองนาฬิกา
บนข้อมือ

“อีกหนึ่งนาที! พนักงานต้อนรับและพนักงานนำทาง!”
เธอชี้นิ้วมือเรียวยาว พนักงานต้อนรับรีบไปที่ประตูทันที

พนักงานต้อนรับสองคนที่ประตูเป็นแวมไพร์หนุ่มหล่อ
น่ารักเจ้าสำอาง สวมชุดทักซิโดมาตรฐาน ส่วนพนักงานที่นำทาง
ลูกคำไปยังโต๊ะคือผีหน้าเขียวหกตัว พวกเขาสวมชุดเหมือนกัน
แต่เนกไทหุกระต่ายมีรูปแบบแตกต่างกันออกไป

“บาร์เทนเดอร์แดรกคิวลา!” แวมไพร์หนุ่มสุดเซ็กซี่
ในเคาน์เตอร์ยกคิ้วอย่างเยอหยิ่งตอบกลับ

“พนักงานเสิร์ฟทั้งหมดล่ะ ผู้จัดการทั่วไปเสิร์ฟ?”

หญิงสาวหน้าขาวขยับนิ้วมือที่หายดีแล้วพาลงถลึงตาใส่
แดรกคิวลา “พนักงานเสิร์ฟภูตผีปีศาจน้อยทั้งหมดเตรียมตัว
พร้อมแล้ว”

ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ เอือกหนึ่ง
เพียงชั่วพริบตาก็เคลื่อนตัวไปที่หลังประตูซึ่งอยู่ห่างออกไป

ห้าเมตร บอติการ์สร้างลำสั่นทั้งสองรอรับคำสั่งอยู่ที่ประตูหลัง
“รบกวนทั้งสองช่วยคัดกรองอย่างเข้มงวดด้วย” บอติการ์ต
ขายทั้งคู่สูงกว่าสองร้อยเซนติเมตร รูปร่างใหญ่โต เปี่ยมพลังกำลัง
ไบหน้าดุดัน ช่มขวัญคนที่คิดจะก่อความวุ่นวายได้

สิ่งสำคัญที่สุดคือความสามารถในการตรวจสอบคัดกรอง
ของพวกเขา

“นับถอยหลังหนึ่งนาที” ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการหันศีรษะ
มองนาฬิกาโบราณที่แขวนห้อยลงมาจากฝ้าสูงกลางโถงใหญ่ของ
ไนต์คลับ

เสียงเพ็องนาฬิกาดังชัดเจน ตึกตอก ตึกตอก แดรกคิวลา
มองเห็นกระแทกการเคลื่อนไหวของเพ็องภายในที่เคลื่อนไหวขยับไป
ทีละช่อง ทีละช่อง อีกช่องหนึ่งด้วย...

“พีลาเมีย⁷!” จู่ๆ ก็มีเสียงกระโดดโครมครามดังมาจาก
ชั้นบน “พีเห็นพาวเวอร์เบงก์ของหนูไหม”

เด็กสาวยื่นศีรษะออกมา ตะลึงงันไปวินาทีหนึ่ง...แยละ
ร้านจะเปิดแล้ว!

ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการตกใจ เธอไม่เห็นพาวเวอร์เบงก์
ของถึงถึงนะ! ทว่าแดรกคิวลาที่อยู่ข้างเคาน์เตอร์บาร์กลับ
ส่งสายตาให้เด็กสาวทันที “เดี๋ยวนั้นให้โนม⁸ เอาไปให้”

“ขอบคุณค่ะ!” เด็กสาวพนมมือกล่าวขอบคุณอย่างซาบซึ้ง

⁷ Lamia ปีศาจสาวครึ่งคนครึ่งงูในตำนานกรีก รู้จักกันในชื่อ
อสุรกายกินเลือดเด็ก ครึ่งบนเป็นมนุษย์ ครึ่งล่างเป็นงู

⁸ Gnome ภูตตัวจิ๋ว

แล้วหันตัววิ่งไปที่ประตูหลัง ไม่มีพนักงานคนไหนที่ไม่มองเด็กสาวด้วยสายตารักใคร่เอ็นดู โอ้หยา เด็กสาวที่น่ารักขนาดนี้
อยากทำงานทั้งที่ทำไมไม่ทำที่ไนต์คลับบ้านตัวเองกันนะ

ติก! เข็มนาฬิกาชี้ไปที่เลขสิบสอง ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการ
ผายมือ ชายหนุ่มล่ำสันดึงเปิดประตูเหล็กบานใหญ่ของ ‘ร็อยยอสุร
ท่องราตรี’

ทันทีที่ประตูเปิดออก เสียงโห่ร้องด้านนอกก็ดังขึ้น
ลาเมียเคลื่อนตัวไปยังหลังเวทีในชั่วพริบตาอีกครั้ง ปิดหลอดไฟ
ส่องสว่างทั้งหมดแล้วเปิดไฟโทนสีดำ แดง ทอง ที่ให้บรรยากาศ
ลึกลับชวนสยองแทน นี่คือเอกลักษณ์ของ ‘ร็อยยอสุรท่องราตรี’
ลูกคำหีบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาสแกนบัตรเข้าร้านที่ซื้อเอาไว้
ตรงเครื่องสแกนหน้าประตูอย่างตึกตึกใจ เมื่อมีเสียงยืนยันดังขึ้น
จึงจะเดินเข้าประตูใหญ่ที่เป็นรูปปากกว้างชุ่มเลือดได้ หากใคร
คิดเข้าไปโดยพลการก็จะถูกบอดี้การ์ดหน้าประตูรังตัวเอาไว้

เมื่อผ่านประตูปากชุ่มเลือดนั้นเข้าไปก็จะพบพนักงาน
ต้อนรับหนุ่มหล่อ

“ยินดีต้อนรับสู่ร็อยยอสุรท่องราตรีครับ คุณผู้หญิงคนสวย
เลือดของคุณหอมจังนะครับ!” พนักงานต้อนรับก้มมาขำหน้า
แล้วกุมมือสาวสวยขึ้นพรมจูบเบาๆ ทันที ขณะเดียวกันก็คล้อง
กำไลสีทองเข้าที่ข้อมือขวาของพวกเธอ “นี่คือสัญลักษณ์ผ่านทาง
ไนต์แดนอสุร อย่าทำหายเชียวนะครับ!”

“ขอบคุณค่ะ!” ดวงตาของเหล่าหญิงสาวกลายเป็นรูปหัวใจ
ไปแล้ว แม้กระทั่งพนักงานต้อนรับของ ‘ร็อยยอสุรท่องราตรี’
ก็ยังหล่อเหลาขนาดนี้! น่ารักเกินไปแล้ว!

เบื้องหลังพนักงานต้อนรับทั้งสองคือฉากกันฉลุลายขนาดใหญ่ พวกเขาแยกกันยืนอยู่ทางด้านขวาและด้านซ้ายเพื่อให้สะดวกต่อการแบ่งคนออกเป็นสองฝั่ง ไม่ว่าจะเลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย เข้าไปแล้วก็จะพบเหล่าผีหน้าเขียวที่มีหน้าสีเขียวและฟันยาวแหลมคม!

“ว้าย!” เหล่าลูกค้าสะดุ้งโหยง แต่จากนั้นก็หัวเราะออกมาทันที “โอ้โฮ เหมือนไปหน่อยหรือเปล่าเนี่ย!”

“เชิญตามผมมาครับ ผมจะพาไปยังหม้อที่จะต้มคุณให้สุกโดยเฉพาะ!” เหล่าผีหน้าเขียวเสียงทุ้มต่ำกล่าว ก้าวผีเท้าหนักๆ พาลูกค้าเข้าร้านด้วยท่วงท่าเฉพาะตัว

หลังจากกันโลหะฉลุลายคือไนต์คลับ ร้อยยอสูรทองรัตรี ขนาดหกสิบผิง⁹ เพดานสูงห้าเมตร ตกแต่งด้วยฉากโคมสีดำนีลกลับพร้อมไฟสลัว เสริมด้วยไฟสีแดง สีทอง บนผนังเต็มไปด้วยรูปปั้นแกะสลักและภาพวาดภูตผีปีศาจน่าขนลุกมากมาย ทั้งยังมีภาพสัตว์ประหลาดหลากหลายชนิดฉายอยู่ตรงผนังส่วนบนอีกด้วย

พลอร์เดินรำกลางโถงใหญ่ย่อมกว้างขวางเป็นธรรมดา ส่วนที่นั่งทั้งหมดอยู่บริเวณรอบนอก โຕะสูงทรงกลมตัวหนึ่งรองรับคนได้สามถึงสี่คน และบริเวณรอบนอกสุดที่โอบล้อมโถงใหญ่เอาไว้คือเขตห้องรับรองส่วนตัวที่กำหนดค่าใช้จ่ายขั้นต่ำ

⁹ ผิง (坪) หรือชีโบะ หน่วยวัดชนิดหนึ่งของญี่ปุ่น โดย 1 ชีโบะ มีขนาดประมาณ 3.3058 ตารางเมตร 60 ผิง มีขนาดประมาณ 198.348 ตารางเมตร

เพื่อเข้าใช้บริการ

ห้องรับรองแต่ละห้องมีขนาดสามฝั่ง เปิดเชื่อมถึงกัน และปิดแยกเป็นเอกเทศจากกันได้ ประตูกุทุกห้องล้วนหันเข้าหา ฟลอร์เดินรา ปิดด้วยม่านผ้าไหมสีดำนางเบาที่พลิ้วไสวเบาๆ เมื่อลมพัดหรือมีคนเดินผ่าน มองเห็นสถานการณ์ภายนอกผ่าน ช่องว่างเล็กๆ ได้ และหากต้องการความเป็นส่วนตัวมากกว่านั้น ก็ยังมีม่านทึบอีกชั้นหนึ่งด้านใน รับประกันว่ากันแสงได้

อย่างไรก็ตาม หากต้องการปิดม่านทึบ ต้องบอกกล่าวให้ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการของไนต์คลับมาดำเนินการให้ด้วยตัวเอง และเธอจะเตือนด้วยว่าม่านนี้กันแสงได้แต่ไม่เก็บเสียง ขอให้ทุกท่านโปรดอยู่ในความสำรวม

ร้อยยอสูรทองราตรี มีกฎระเบียบเป็นลายลักษณ์อักษรว่า ห้ามซื้อขายยาเสพติดและค้าประเวณี เมื่อพบเห็นจะแจ้งความทันที ผู้กระทำผิดต้องรับผลที่ตามมาด้วยตนเอง

ลือกันว่าเคยมีคนใช้ถุงกาแฟซื้อขายยาเสพติดในห้องรับรองโดยคิดว่าไม่มีใครรู้เห็น แต่ผู้จัดการไนต์คลับกลับตรวจพบและแจ้งความทันที ส่วนพวกพ่อค้ายาเสพติดที่ถูกจับเมื่อได้รับการประกันตัวอย่างง่ายดายก็เที่ยวประกาศไปทั่วว่า จะทำให้ ‘ร้อยยอสูรทองราตรี’ ต้องเจอดี...แต่เรื่องผ่านมาแล้วหลายวัน ไม่เพียงไม่ลงมือ พ่อค้ายาเสพติดที่เกี่ยวข้องข่มขู่ไปทั่วกลุ่มนั้นกลับไม่ปรากฏตัวอีกด้วยซ้ำ

เรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้นตื้อๆ กันหลายต่อหลายครั้ง สุดท้ายเหล่าพ่อค้ายาเสพติดกลับเป็นฝ่ายหายไปอย่างไร้ร่องรอย คนส่วนมากเชื่อว่าเบื้องหลัง ‘ร้อยยอสูรทองราตรี’ คืออำนาจ

อันน่าสะพรึงกลัว และค่อยๆ ทำให้พวกที่มีเจตนาชั่วไม่กล้า
บุ่มบ่ามในร้าน บนถนนไนต์คลับสายนี้ คิดจะเล่นตลกตีกับ
ไนต์คลับได้ก็ไม่ได้ ทำให้ต้องผีนมาแหย ร้อยยอสูรท่องราตรี ด้วยละ
สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าความน่าสะพรึงกลัวใดข้างในนั้นที่ทำให้
พวกอาชญากรหายตัวไปหลังก่อเรื่อง

“เครื่องดื่มมาเสิร์ฟแล้วค่ะ!” หญิงสาวชุดสีขาวยุติ
ผู้มีใบหน้าขาวซีดส่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชุดแรกเข้าไปใน
ห้องรับรอง “ค็อกเทลหิมะขาวของคุณผู้หญิงและบอมบ์ช็อต¹⁰
ของคุณผู้ชายค่ะ”

เสิร์ฟเหลือบมองผาดหนึ่งก็จดจำคนในห้องรับรองได้อย่าง
ง่ายดาย

“แต่งเป็นภูตหิมะได้เหมือนมากเลยนะค่ะ!” หญิงสาว
เอ่ยชมไม่หยุด “พวกเธอดูเร็ว! ดูให้ตื้นะ!”

คนในห้องรับรองชะเง้อมองอย่างคาดหวัง พนักงานเสิร์ฟ
ใน “ร้อยยอสูรท่องราตรี” แต่งตัวเหมือนจิ้งจอกกับเป็นเรื่องง่าย ๆ
จุดสำคัญคือท่วงท่าและวิธีพูดของพวกเขาซึ่งล้วนถอดแบบจาก
ตัวละครที่พวกเขาสวมบทบาทอยู่ทุกกระเบียดนิ้ว!

ภูตหิมะวางบอมบ์ช็อตลงบนโต๊ะก่อน จากนั้นก็นำแก้ว
ค็อกเทลหิมะขาวที่หญิงสาวสั่งมาเขย่าเบาๆ ดวงตาทุกคู่จับจ้อง
ไปที่มือของเธอและแก้วอย่างไม่ละสายตาด้วยกลัวจะพลาด

¹⁰Bomb Shot การนำสุราดีกรีสูงในแก้วช็อตใบเล็กใส่ลงในเบียร์
แก้วใหญ่ บอมบ์ช็อตที่เป็นที่นิยมทั่วโลกคือ Boilermaker (วิสกี + เบียร์)
โซจูบอมบ์ (โซจู + เบียร์) เป็นต้น

จากสำคัญไป! – กึก! ของเหลวในแก้วที่ภูตหิมะถืออยู่กลายเป็นน้ำแข็งอย่างรวดเร็ว บริเวณขอบแก้วถึงชั้นมีไอเย็นคลุมอยู่ชั้นหนึ่ง ภูตหิมะยื่นแก้วให้หญิงสาวซ้ำๆ

“ว้าว...” เธอตะลึง ก่อนจะยื่นมือไปสัมผัสแก้ว “เป็นน้ำแข็งแล้วจริงๆ ด้วย!”

“นั่นใช้หลักการทางเคมีอะไรหรือเปล่าครับ ใช้ผลึกคริสตัล¹¹ เหรอ” แฟนหนุ่มรีบถาม “ทำให้น้ำเย็นกลายเป็นน้ำแข็งฉับพลันอะไรทำนองนั้น”

ภูตหิมะเพียงแต่ยิ้มบางๆ ถอยหลังทำความเคารพทุกคนแล้วเลิกลำโพงไหมสปีดออกไป

ทฤษฎีฟิสิกส์อะไรกัน เธอแค่เป่าส่งๆ หนึ่งทีก็ทำให้ของพวกนี้กลายเป็นแท่งน้ำแข็งได้แล้วหรอก! ขณะเดียวกันหญิงสาวที่มีผ้าพันแผลเปื้อนเลือดบนตัวหลายจุดคนหนึ่งก็เดินออกมาจากห้องรับรองข้างๆ เธอคือหนึ่งในพนักงานเสิร์ฟที่เพิ่งเข้าใหม่ เป็นลูกน้องของเสิร์ฟ

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” เสิร์ฟถามด้วยความเป็นห่วง

“พวกเธออยากดื่งผ้าพันแผลของฉัน” หญิงสาวตอบกลับอย่างกระวนกระวายใจ

¹¹ Crystal nucleus ผลึกน้ำแข็งที่เป็นแกนของปรากฏการณ์การเย็นตัวยิ่งยวด (Supercooling) ที่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งฉับพลัน โดยในปรากฏการณ์นี้ น้ำบริสุทธิ์จะไม่เปลี่ยนสถานะเป็นของแข็งที่จุดเยือกแข็ง 0 องศาเซลเซียส แต่จะกลายเป็นน้ำแข็งทันทีเมื่อมีแกนการตกผลึกอย่างผลึกน้ำแข็ง สิ่งเจือปน หรือทำให้โมเลกุลของน้ำเคลื่อนไหวด้วยการเขย่าหรือกระแทก

“แต่ยวฉันให้คนไปเสิร์ฟอาหารเป็นเพื่อนเธอ” เสर्वจีปลอบ
“ไม่เป็นไรนะ ลูกค้าก็แค่แปลกใจ พวกเราเป็นจุดขายของร้าน
อยู่แล้วนี่!”

มีสายตาส่งมาจากไกลๆ เสर्वจิมองไปยังฝั่งตรงข้าม
ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการเร่งสั่งการอยู่ เร็ว ลูกค้าหลังไหลเข้ามา
มหาศาล อาหารถูกส่งออกมาพร้อมกัน ทุกคนต้องเร็ว เร็ว เร็ว!

“พวกเราขาดคนขนาดนี้ ทำไมถึงยังไม่อยู่ช่วยกันล่ะเนี่ย”
เสर्वจืดบ่นไม่ได้ “พวกเราจะปกป้องเธอเอง!”

“เฮ้ย เด็กมีแผนการของเด็ก! พวกเราคิดอะไรไป
ก็ไร้ความหมาย!” ลาเมียถอนหายใจ “ต้องเคารพความคิด
ของเด็กนะ!”

เสर्वจิลอกตาทีหนึ่ง “มนุษย์นี่ยุ่งยากจริงๆ”

เด็กสาวขี่จักรยานโสดแล่นไปบนท้องถนน ในดัลลัสรอบข้าง
ล้วนรู้จักเธอและพากันยิ้มทักทาย เด็กสาวเองก็ยิ้มตอบทุกคน
เธอขี่จักรยานตรงออกจากถนนหนึ่งจิ้งจอกครีกรัสนี่ไปยัง
ร้านสะดวกซื้อที่เธอเลือกทำงานพิเศษ เธอตั้งใจรับงานกะดึก
เพราะไม่อยากทำงานที่ในดัลลัสบ้านตัวเอง!

น่า รำ คาญ!

เมื่อขี่มาถึงทางแยกหนึ่งเธอก็หยุดรอสัญญาณไฟจราจร
บนทางจักรยานอย่างว่าง่าย เบื้องหน้าคือสี่แยกถนนใหญ่หกเลน
เลขสัญญาณไฟแดงเกินเก้าสิบวินาที เธอฮัมเพลงรอ แต่กลับ
เห็นเงาคนที่ถูกหมอกดำปกคลุมจนแทบมิดร่างบนทางม้าลาย
อีกฝั่งหนึ่ง!

“เอ๊ะ” ดวงตาของเธอเป็นประกาย นั่นลูกค้าที่เคยมาที่ร้านก่อนหน้านี้เนี่ย!

เธอต้องจำได้อยู่แล้วเพราะเพิ่งเจอเมื่อกลางดึกหลายวันก่อน...ตอนเขามาซื้อของในร้านสะดวกซื้อ เธอแทบมองไม่เห็นใบหน้าเขาเลย เห็นเพียงกลุ่มหมอกสีดำเคลื่อนไหวไปมา! ทำเอาเธอตกใจไม่น้อย

เธอมองตัวเลขวินาทีใจจดใจจ่อ ยังมีเวลาเหลืออีกเล็กน้อยก่อนเข้างาน บางทีเธออาจไปทักทายเขาได้สักหน่อยเอ๊ะ...ทำไมล่ะ เด็กสาวฉุกคิดขึ้นมา ก็แค่ลูกค้าที่เคยเจอกันแค่สองครั้งเท่านั้น เธอเพียงสงสัยว่าเขายังมีชีวิตอยู่ดีได้อย่างไร ทั้งที่มีหมอกดำหนาที่บดบังล้อมขนาดนี้

ไม่เหมือนกับที่คุณอาสอนเนี่ย...เด็กสาวหลับตาสายตึระะอีกอย่างลูกค้าคนนี้ก็พูดจาแย่มาก น่าทำความรู้จักตรงไหน!

ใช่! เธอโน้มหน้าตัวเองพลางพยักหน้าเรียกความมั่นใจ สายลมยามค่ำพัดผ่าน หอบเอาใบไม้บนพื้นลอยขึ้นไปกลางอากาศ...พัดฝุ่นทรายเข้าตาเด็กสาว เธอเคืองตาจนต้องหรีดตามองใบไม้ลอยม่วนในสายลม ทำไมดูไม่ค่อยปกติเลยนะ

อีก-จู่ๆ เธอก็รู้สึกตึงแน่นที่หน้าอก แะแล้ว!

“ความชิงชังรุนแรง...ความคับแค้นใจ...” เธอมองรอบตัวทันที ต้องมีอะไรบางอย่างอยู่แถวนี้แน่นอน -

หมับ! มีคูหนึ่งกุมแฮนด์จักรยานของเธอเอาไว้ฉับพลัน ใบหน้าบิดเบี้ยวน่าสยดสยองปรากฏขึ้นตรงหน้า เด็กสาวตกใจจนเกือบสะดุ้งมือทั้งสองจากแฮนด์รถ!

“เฮ้ย-” เธอถอยหลังโดยสัญชาตญาณ จักรยานล้มตาม

ไปด้านข้าง

มือหนึ่งคว้าแฮนด์รถของเธอเอาไว้ทันท่วงที ขณะเดียวกัน อีกมือหนึ่งก็ยันหลังเธอไว้ไม่ให้ล้มตามจักรยานไปด้วย เด็กสาว นิ่งอึ้งมองเด็กหนุ่มที่พ่วงจักรยานของเธออยู่ ชะงักกันไปชั่วขณะ

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” เขามองเด็กสาว คำพูดดูเป็นห่วงเป็นใย แต่ไร้ความจริงใจ

เด็กสาวร่างกายแข็งทื่อเพราะเพิ่งได้สติ หญิงสาวคนหนึ่ง ยืนอยู่ตรงหน้า ไกล่জনแทบตะปลายจมูกเธอ...ไม่ใช่คน แต่เป็นวิญญาณของแท้

คอของหญิงสาวมีเชือกพันอยู่เส้นหนึ่ง เชือกฝังเข้าไปใน เนื้อหนังที่เน่าเปื่อย เธอเบิกตากว้างจ้องมองเด็กสาว “ฉันจะ... หา...ช่วยฉัน!”

เด็กสาวมองหญิงสาวคนนั้นอย่างหวาดผวา เด็กหนุ่ม กลับดึงมือเธอ “เธอลงมาก่อน จะไฟเขียวแล้ว ย้ายจักรยาน ไปที่ทางเท้าเถอะ”

“...อ้อ” เด็กสาวพยักหน้าเข้าไปครึ่งจังหวะ รีบลงจาก จักรยาน ส่วนเด็กหนุ่มแบกจักรยานของเธอขึ้นอย่างง่ายดาย แล้ววางตรงทางเท้าด้านข้าง

ขณะเดียวกัน สัญญาณไฟเขียวก็สว่างขึ้น รถจักรยานยนต์ ด้านหน้าที่เตรียมออกตัวนานแล้วต่างบิดคันเร่งพุ่งออกไป รถชน วิญญาณหญิงสาวແລກกระเจายช้าแล้วช้าเล่า แต่เธอยังคง พยายามเกาะรถคันอื่นเพื่อขอความช่วยเหลืออย่างไม่ย่อหวั่น

“ใคร...จะ...ช่วย” รถชนวิญญาณจนແລກกระเจาย จากนั้น ชั่วพริบตาที่หลอมรวมขึ้นใหม่ “ช่วยฉัน...”

ดวงวิญญาณอยู่ท่ามกลางเหล่ามนุษย์เสมอ เมื่อพวกเขา ทะลุผ่านร่างใครสักคน คนที่อ่อนไหวจะตัวสั่นเล็กน้อย ส่วน คนที่ความรู้สึกซ้าจะไม่รู้เนื้อรู้ตัวใดๆ ทั้งนี้การคงอยู่ของ วิญญาณยังบิดเบือนพื้นที่ คล้ายทิวทัศน์เมืองที่บิดเบี้ยวเพราะ คลื่นความร้อนในอากาศที่ร้อนจัด

“...เฮ้” เด็กสาวได้สติและพบว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าคือ ลูกค้าประหลาดที่เธออยากเข้าไปทักทายเมื่อครู่

หญิงสาวที่มีเชือกพันบนคอยังคงเดินต่อไปบนถนนสายที่ เธอจากมา ปากยังคงพร่ำร้องให้คนช่วย ท่าทางน่ากลัวแบบนั้น ผูกคอตายใช้ไหมนะ

“อย่าไปมองและอย่าให้พวกเขารู้ว่าเธอมองเห็น” เด็กหนุ่ม ตั้งขำตั้งจรรย์ยานเรียบร้อยขณะเอ่ยขึ้นมา “เธอไม่รู้เรื่องนี้หรือไง”

“เอ๊ะ” จริงๆ แล้วเด็กสาวไม่ได้ตกใจ เธอรู้ว่าเขาเอง ก็สัมผัสบางสิ่งได้เหมือนกัน พวกเขาล้วนเป็น ‘ผู้อ่อนไหว’

ปฏิกิริยาของผู้อ่อนไหวแต่ละคนไม่เหมือนกัน เธอไม่ชอบ ช่วงเวลาที่วิญญาณทะลุผ่านร่างกายเอามากๆ ไม่ใช่แค่ตัวสั่นเทิ้ม เท่านั้น เธอถึงขั้นพะอืดพะอมคลื่นไส้ด้วย

“ปกติไม่ตรงไปตรงมาอย่างนี้...”

‘ใครก็ได้ช่วยฉันที! ช่วยฉัน -> จู่ๆ วิญญาณหญิงสาว ก็ร้องโหยหวนกลางถนน ทำไมฉันถึงเจอเรื่องแบบนี้! ไม่ยุติธรรม เอาซะเลย!’

อ๊ะ! จู่ๆ เด็กสาวก็กุมหน้าอก ทั้งร่างทรุดฮวบ ความ โกรธแค้นและไม่พอใจนั้นท่วมท้นขนาดไหนกัน แม้แต่เธอยัง สัมผัสได้ถึงมวลความรู้สึกนั้น!

เด็กหนุ่มหันมองวิญญาณอาฆาตที่ตะโกนก้องอยู่กลางถนน
แรงอาฆาตระดับนี้ อย่าไปยุ่งเกี่ยวดีที่สุด! เขาตั้งใจจะหันมาพูด
อะไรบางอย่างแต่กลับพบว่าเด็กสาวหายไปแล้ว...

“นี่ เธอเป็นอะไรไป” เขากวาดตามองเด็กสาวที่หลุดตัว
ลงนั่งบนพื้น ท่าทางคล้ายเจ็บปวดตรวดร้าว “ปวดท้องเหรอ”

เด็กสาวปิดตาสนิท พุดไม่ออก ยิ่งวิญญาณสาวแค้นมาก
เธอก็แค้นมากไปด้วย!

‘ไป... ร้อยอสุรท่องราตรี...’ เสียงเย็นเยือกดังขึ้นอย่าง
ไม่ทันตั้งตัว เด็กหนุ่มสะดุ้งโหยง

เขาแสวงหันทิรัשהไปอย่างเป็นธรรมชาติ เห็นวิญญาณ
ตัฟุ¹² ดวงหนึ่งบนถนนที่คงตายเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์กำลัง
ดิ้นรั้งเชือกที่คอของผีสาวพลางใช้นิ้วมือที่เหลือชี้ไปยังทิศทางของ
‘ร้อยอสุรท่องราตรี’

ผีสาวแฉวนคอไม่ลังเล เธอพุ่งตัวสวนรถยนต์ไปยังอีกฝั่ง
ของถนน การจากไปของเธอทำให้เด็กสาวผ่อนคลายลง ก่อนจะ
เงยหน้าสู่ดลมหายใจเหือกใหญ่ครั้งแล้วครั้งเล่า

สถานการณ์เมื่อครูทำให้เด็กหนุ่มสับสน แต่ก็ไม่ได้รบกวน
ใจเขานานนัก เขาก็มหันามองแวบหนึ่ง ความจริงแล้วไม่ได้สนใจ
ด้วยซ้ำว่าเธอไม่สบายตรงไหน

“ลาก่อน”

¹² 地縛靈 วิญญาณที่ถูกผูกมัดอยู่กับสถานที่ตาย ล่องลอยอยู่
ด้วยเหตุผลบางประการ บ้างความปรารถนายังไม่ลุล่วง บ้างความแค้น
ยังไม่ได้รับการชำระ บ้างไม่ได้รับความเป็นธรรม

พูดจบเขาก็หันศีรษะเดินจากไป
 เด็กสาวยังคงนั่งอยู่ตรงนั้น มองดวงวิญญาณเดินไปยัง
 ทิศทางที่เธอจากมา...ดูท่าคือนี่คงมีลูกค้าเข้าร้านอีกแล้ว

ติ่ง - เสียงนาฬิกาหนักๆ ติบอกละครั้งทีหนึ่ง ดีเจกดหยุดดนตรี
 ทันที ไฟทั้งร้านพลันดับลง แสงสีแดงสาดส่องกลางฟลอร์เต้นรำ
 นาฬิกาเรือนใหญ่ที่ห้อยอยู่ด้านบนติบอกละเสียงดัง ทั้งไนต์คลับ
 เงียบสงัด

ห้าทุ่ม เข้ายามจี่¹³ เสียงนาฬิกาเรือนใหญ่ของ 'ร้อยยอสูร
 ท่องราตรี' จะดังลิบสองครั้ง

ว่ากันว่า เสียงสุดท้ายคือเสียงที่ส่งไปถึงคนในปรโลก
 หลังเสียงนั้นสิ้นสุดลง ประตูปรโลกจะเปิดกว้าง ถึงเวลาของ
 'ร้อยยอสูรท่องราตรี'

แน่นอนว่านี่เป็นกลยุทธ์ทางการตลาดอย่างหนึ่ง แต่ได้ผล
 เกินคาด! ลูกค้าหลายร้อยคนในร้านไม่มีใครกล้านำโทรศัพท์มือถือ
 ขึ้นมาทำลายความมืด เพียงแต่เฝ้าริมฝีปากฟังเสียงนาฬิกา
 ดังสะท้อนในโถงใหญ่ ไม่มีใครเคยเห็นนาฬิการูปลักษณะแปลกตา
 แบบนี้มาก่อน เสียงนาฬิกาติบอกละดังทุ้มต่ำ แต่ละคร้งคล้าย
 ก้องกังวานเข้าไปในจิตใจคน

ติ่ง - ติ่ง - ติ่ง -

ติ่ง - ครั้งที่ลิบสอง

'ยามจี่แล้ว หลังเสียงนาฬิกาครั้งสุดท้ายสิ้นสุดลง ประตู

¹³ เวลา 23.00 - 1.00 น.

ปรโลกจะเปิดออก...’ ดีเจโน้มตัวเข้าใกล้ไมโครโฟน ใช้น้ำเสียงเยือกเย็นพูดบทประจำ ‘จากนั้นคือ-’

“ร่อย อสุร ท่อง รา ตรี-” ลูกค้าในร้านทั้งหมดตะโกนเป็นเสียงเดียวกัน ขณะที่ดีเจก็เปิดเพลงเร้าใจสุดเหวี่ยง วินาทีที่เสียงดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ดังขึ้น ทั้งไนต์คลับก็เข้าสู่ความบ้าคลั่งทันที

ชายหญิงที่ดื่มจนเมามายและบทเพลงเร้าอารมณ์ถึงขีดสุดทุกคนเดินไปมาคล้ายล่องลอยอย่างเสียการควบคุมและการทรงตัว บางทีนี่คงถือว่าเป็นร่อยอสุรท่องราตรีรูปแบบหนึ่ง

บอดีการ์ดมองหญิงสาวที่ยืนอยู่บริเวณหน้าประตู เชือกที่พันคอเธออยู่ดูโดดเด่นอย่างยิ่ง บอดีการ์ดส่งสายตาให้เธอ หวังสาวสังเลครูหนึ่งก่อนเดินเข้าไปอย่างใจกล้า

ไม่จำเป็นต้องสแกนบัตรและไม่จำเป็นต้องใช้บัตรเข้าร้าน ผู้คนยังเข้าแถวอยู่ด้านนอกแน่นขนัด เสียงพูดคุ้ยแซ่ซ่งเช่นเคย เธอเดินผ่านบอดีการ์ดมาถึงฉากกันโลหะ

“โอ้!” หนุ่มหล่อสังเกตเห็นเธอก่อนจะคลี่ยิ้มบาง ๆ “ยินดีต้อนรับ”

เขากุมมือซ้ายของเธอขึ้นมา หญิงสาวตกใจเล็กน้อย ชั่วพริบตาข้อมือซ้ายก็ถูกคล้องด้วยกำไลสีเงิน

“นี่คือสัญลักษณ์ผ่านทางของแดนอสุร อย่าทำหายเชียวนะครับ!” ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มเงินอายก่อนนำทางเธอเข้าไนต์คลับด้วยตัวเอง

วินาทีที่เธอก้าวเข้าสู่ฟลอร์เต้นรำ แดรกิวลาที่พูดคุยกับหญิงสาวบริเวณบาร์อยู่ก็แข็งค้างไปชั่วครู่ เส่วิจิที่เซลฟี่อยู่กับ

ลูกค้าชะงักงัน ส่วนลาเมียหมุนตัวมาทันที

“นี่ คนนั้นแต่งหน้าเหมือนจริงสุดๆ!” สาวๆ ในฟลอร์
เต้นรำพากันวิพากษ์วิจารณ์

“แต่งเป็นผีแขวนคอเหรอ” ทุกคนประหลาดใจสาว “เธอ
แต่งคอได้น่าสะอิดสะเอียนมาก!”

“โห แบบนี้ตอนแข่งคอสเพลย์เที่ยงคืนนี้ เธอคงได้ที่หนึ่ง
แน่ๆ”

หญิงสาวมองผู้คนเนืองแน่นรอบๆ พลันตระหนักได้ว่า -
คนพวกนี้เห็นเธอ! มองเห็นเธอที่ตายไปแล้ว!

“ยินดีต้อนรับ” ลาเมียยืนตรงหน้าหญิงสาว

“ฉัน...อยากขอร้องให้คุณช่วยฉัน...” หญิงสาวมองลาเมีย
กิริยาร้องไวยวายเสียงดัง “ฉันแค้นเหลือเกิน-”

“ไม่มีปัญหา เชิญทางนี้ค่ะ” ลาเมียหันกายนำทางหญิงสาว
เดินไปที่ห้องรับรองลีตาสนิทด้านข้าง

หลายคนเอื้อมมือไปลูบคลำเชือกของเธออย่างประหลาดใจ
บางคนถึงขั้นพยายามดึง พนักงานเสิร์ฟเห็นเข้าก็รีบห้ามเอาไว้
พวกเขาคงอยากเห็นลูกเล่นแบบที่ดั่งศีรษะหลุดออกมาได้

“พวกเขามองเห็นฉันกันทุกคนเลยเหรอ” หญิงสาวงุนงง
“หลังฉันตายก็แทบไม่มีใครเห็นฉันเลย...”

“แน่นอนอยู่แล้ว ที่นี่คือร้อยยอสูรท่องราตรีนะ”

บทที่ 2

ดวงวิญญาณผีแววนคอ

เสียง ออดของร้านสะดวกซื้อดังขึ้น ลีชินถึงที่จัดของขึ้นชั้นวางอยู่ ตะโกนว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” ออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ ลูกค้าที่เข้ามาดูครีกรีนเล็กน้อย เสียงเด็กดังออดอ้อน คนหนึ่งอยากกินไอศกรีม อีกคนอยากกินขนม ส่วนชายหนุ่มกล่อมว่าเด็กมากแล้ว กินขนมไม่ได้

ขณะที่เธอจัดของขึ้นชั้นวางขนมก็เห็นเด็กที่เดินไม่คล่องนักคนหนึ่งโผล่ศีรษะมา เมื่อเห็นช็อกโกแลตแล้วดวงตาที่เป็นประกาย

“ไม่ได้ พวกเรามาซื้อขนมนะ” ชายหนุ่มตามเข้าสู่คลองสายตา ดูแล้วคงเป็นคุณพ่อ “พี่ชายล่ะ”

เขาหันไปมองอย่างลนลาน พักหนึ่งก็คว้าเด็กชายอีกคนที่ตัวโตกว่ากลับมา สองมือจูงเด็กสองคนเดินไปที่มุมอาหารแช่เย็น เมื่อได้จังหวะตามที่กะเวลาไว้ ลีชินถึงก็รีบกลับไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน ชายหนุ่มมาซื้อนมสองขวดเล็กจริงๆ เธอคิดเงินให้เขาอย่างคล่องแคล่ว

เสื้อผ้าของชายหนุ่มมีกลิ่นเหม็น เด็กทั้งสองก็ดูสกปรกมากตามซอกเล็บมีคราบสกปรก ดูซอมซ่อ เมื่อสังเกตดีๆ เส้นผม

ก็มันเยิ้ม คงไม่ได้สระผมมาหลายวันแล้ว

ในสภาพอากาศที่ร้อนกว่าสี่สิบองศาแบบนี้เนี่ยะ ลีชินถึงคิดว่าสามพ่อลูกนี้ดูประหลาดนิดๆ

“คุณอาครับ” เด็กโตดึงมือของเขา “พวกเราจะกลับบ้านกันเมื่อไหร่ครับ”

คุณอาเหวอ ลีชินถึงเบิกตากว้าง โอโฮ! เธอคิดว่าเป็นคุณพ่อเสียอีก!

“แม่ล่ะ” เด็กน้อยอีกคนก็พูดขึ้น

“คุณแม่ยุ่ง คุณแม่ต้องทำงาน! ะยะนี้ยังต้องอยู่กับอาไปก่อนนะ!” ชายหนุ่มพูดกับเด็กเล็กก่อนหันไปมองเด็กโต “ตอนนี้ยังกลับไปไม่ได้ ไปกับอาก่อนนะ! นี่คือการผจญภัย พวกเราต้องหาปราสาทให้เจอใช่ไหมล่ะ”

“ปราสาทอยู่ไหนล่ะครับ” เด็กโตถามอย่างประหลาดใจ

“อยู่เมือง J! อีกเดี๋ยวพวกเราก็ถึงแล้ว!” ชายหนุ่มใช้น้ำเสียงคล้ายเล่านิทาน “ถึงตอนนั้นจะมีเตียงนอนนุ่มๆ แล้วก็อาหารอร่อยมากๆ ด้วย!”

“ว้าว –”

เสียงพูดหายไปเมื่อประตูอัตโนมัติปิดลง ลีชินถึงลังเลอยู่สองสามวินาที สุดท้ายก็รีบคว้าซ็อกโกแลตและขนมหวานก่อนจ่ายเงินแล้วพุ่งตัวออกไป

“รอเดี๋ยวค่ะ!” เธอเรียกชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างรถยนต์แล้วยึดของใส่มือเขา “อันนี้ให้คุณค่ะ”

“เอ๊ะ” ชายหนุ่มยังไม่ทันได้สติ ลีชินถึงก็หันตัวพุ่งกลับเข้าร้านไปแล้ว

ขนมราคาไม่เท่าไร หากทำให้เด็ก ๆ มีความสุขได้ก็คุ้มค่าแล้วนี่!

ชายหนุ่มถือขนมในมือแล้วคำนับไปทางร้านสะดวกซื้อ จากนั้นจึงกล่อมเด็ก ๆ ให้ขึ้นนั่งที่เบาะหลังแล้วตามเข้าไปด้วยเช่นกัน

“พี่สาวให้ช็อกโกแลตพวกเรา แต่กินได้แค่อันเดียวนะที่เหลือไว้กินพรุ่งนี้” เขาพูดพลางปิดประตูรถ ไม่ลืมล็อกกรดยอย่างแน่นหนา “กินเสร็จพวกเราก็กินนมแล้วเข้านอนกันดีไหม”

เด็ก ๆ พยักหน้าอย่างเชื่อฟัง เขาช่วยเด็ก ๆ เปิดขวดนมอย่างระมัดระวัง ก่อนมองพวกเขาดื่มกันอย่างอ่อนโยน

“ผมอยากฟังเพลง!” คนพี่ตะโกน เขาจึงป็นมาที่เบาะหน้าสตาร์ทเครื่องยนต์ เลือกคลื่นวิทยุให้เด็ก ๆ ฟังเพลง

‘หลายวันก่อนพบศพหญิงนิรนามใต้ต้นหลินไถว กระทั่งวันนี้ยังไม่สามารถระบุตัวตนได้ ส่วนตัวศพน่าจะเปื่อยอย่างรุนแรงบนร่างกายไม่มีเอกสารยืนยันตัวตนใดๆ ทางตำรวจกำลังเร่งตรวจสอบอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ศพเด็กทารกที่ถูกฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหดใต้ต้นไม้ต้นเดียวกันนั้นทราบแน่ชัดแล้วว่าเสียชีวิตเพราะกระตุกคอหัก ทางตำรวจไม่ได้ัดประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างศพหญิงนิรนามใต้ต้นไม้กับเด็กทารกคนนี้...’

ชายหนุ่มรีบหมุนเปลี่ยนคลื่นวิทยุ แต่ก็ไม่ได้หมุนไปที่ช่องเพลง เขารีบตรวจสอบว่าหน้าต่างและประตูรถยนต์ทั้งหมดล็อกแน่นหนาดีแล้ว จากนั้นก็แขวนเครื่องรางขจัดภัยที่ขอมมาจากวัดให้เรียบร้อย ทั้งยังจัดวางพระพุทธรูปและเจ้าแม่กวนอิมไว้เสร็จสรรพ

“อย่าโทษฉันเลย...” เขาไหว้ปลุกๆ อย่างหวาดกลัว “เธอไปสู่อุบัติเถอะ!”

“คุณอา! เพลงละ!” เด็กๆ ร้องตะโกน ชายหนุ่มหมุนไปยังช่องเพลงด้วยมือสั่นเทา

เพลงป๊อปฟังสบายดังขึ้นจากวิทยุ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชื่อเพลงอะไร ความจริงแล้วเขายากเปิดบทสวดมนต์มหากรุณาธารณีสูตรขอพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมช่วยชำระล้างวิญญูณเธอด้วยเถิด!

สี่สิบถึงชอบดูดวงอาทิตย์ขึ้น เธอวางขาตั้งกล้องบนพื้นนอกร้านสะดวกซื้อ บันทึกภาพท้องฟ้าเปลี่ยนจากสีดำทมิฬเป็นสีขาว แม้ที่นี่จะมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ แต่ก็เห็นการเปลี่ยนแปลงของท้องฟ้า เมื่อปรับเป็นวิดีโอไทม์แลปส์¹ แล้วก็ยังคงงดงามน่าประทับใจ

เธอรับปากใครคนหนึ่งเอาไว้ว่าจะบันทึกภาพดวงอาทิตย์ขึ้นในแต่ละวันไปให้เขาดู

เธอหาครั้งหนึ่งแล้วเดินกลับไปเทกาแฟในร้านมาดื่มหนึ่งแก้ว กะดิกกินเวลา 23.00 - 7.00 น. เพื่อนร่วมงานกะกลางวันมาแล้ว พวกเขาเพิ่งเปลี่ยนกะกัน อีกเดี๋ยวเธอก็เลิกงานกลับบ้านได้

“ร้อยยี่สิบสองราตรี” ปิดตอนหกโมงเช้า เมื่อกลับไปถึง

¹ Time-lapse เทคนิคการถ่ายภาพเคลื่อนไหวที่ย่อระยะเวลาของวัตถุที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ ให้เร็วขึ้น หรือก็คือการถ่ายคลิปลวิดีโอแบบเร่งความเร็ว

ทุกคนคงทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว เธอจะได้เอาวิดีโอไปให้
เลี้ยวต่อ² ดูด้วย

แต่แล้วเธอก็นึกถึงดวงวิญญาณที่เห็นเมื่อคืน หากเธอ
คนนั้นหาร้านพบ เกรงว่าวันนี้ทุกคนคงเข้านอนกันเร็วขนาดนั้น
ไม่ได้สินะ ‘ร้อยยอสูรท่องราตรี’ ไม่ได้ต้อนรับเพียงมนุษย์ แต่ยัง
รวมถึงวิญญาณด้วย ขอแค่ไม่ทำอะไรบู่มบ่ามในร้าน พวกคุณอา
ก็พร้อมต้อนรับภูตผีปีศาจสัตว์ประหลาดทุกคน

เป้าหมายในการบุกเบิก ‘ร้อยยอสูรท่องราตรี’ ของคุณอา
ก็คือเพื่อสร้างสถานที่ที่ยอมรับสิ่งมีชีวิตทุกเผ่าพันธุ์ได้หล้า

“ขอบคุณด้วย! ขอขอบคุณนะ!” เมื่อเลิกงาน ลีซินดังก็ไม่ลืม
บอกลาเพื่อนร่วมงานกะต่อไป

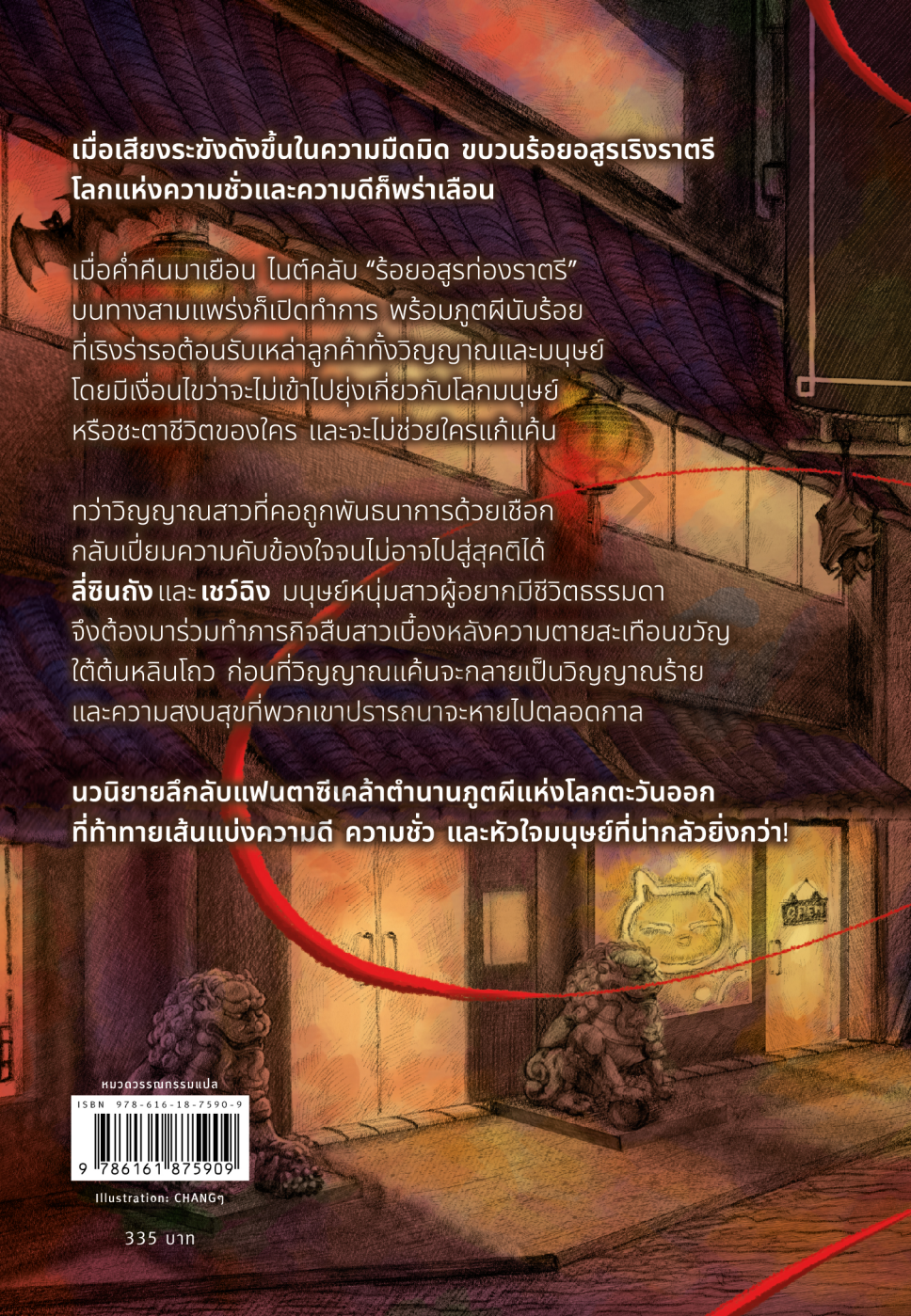
“เธอเองก็ด้วย!” เลี้ยวถัง เพื่อนร่วมงานชายยิ้มอย่าง
เขินอาย พนักงานหญิงกะกลางคืนทั้งสวยทั้งสุขภาพมากจริง ๆ!

ทันทีที่ออกจากร้าน ลีซินดังก็รีบขี่จักรยานกลับไป เพราะ
เธออยากรู้ว่าผีแขวนคอเมื่อคืนไปที่ร้านหรือไม่ ความโกรธแค้น
และไม่พอใจของเธอมิที่มาจากสิ่งใด เธอไม่เคยกลัวผี ไม่ว่าจะเป็น
เป็นผีจากอุบัติเหตุหรือการฆ่าตัวตาย ตราบใดที่ไม่จู่โจมก็ไม่มี
อะไรน่ากลัว แต่ทุกคนล้วนเตือนให้เธอระวังตัวไว้มาก ๆ ด้วย
กลัวว่าเธอจะมีเรื่องกับสิ่งที่ไม่ควรเข้าไปยุ่งแล้วพละกำลังของเธอ
เพียงคนเดียวไม่อาจต่อกรได้

แต่หากอยู่ในร้าน เธอไม่กลัวฟ้ากลัวดิน!

เธอขี่จักรยานผ่านถนนสายใหญ่ ผ่านตรอกซอกซอยเล็ก

² ชื่อที่ลีซินดังเรียกแดรกคิวลา

เมื่อเสียงระฆังดังขึ้นในความมืดมิด ขบวนรื้อยอสูรเริงราตรี
โลกแห่งความชั่วและความดีก็พราเลือน

เมื่อคำคืนมาเยือน โน้ตคลับ “รื้อยอสูรท่องราตรี”
บนทางสามแพร่งก็เปิดทำการ พร้อมภูตผีนับร้อย
ที่เริงร่ารอต้อนรับเหล่าลูกค้าทั้งวิญญาณและมนุษย์
โดยมีเงื่อนไขว่าจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับโลกมนุษย์
หรือชะตาชีวิตของใคร และจะไม่ช่วยใครแก้แค้น

กว่าวิญญาณสาวที่ค่อถูกพันรนาการด้วยเชือก
กลับเปี่ยมความคับข้องใจจนไม่อาจไปสู่สุคติได้
สี่สิบถึง และ **เซวฉิง** มนุษย์หนุ่มสาวผู้อยากมีชีวิตธรรมดา
จึงต้องมาร่วมทำการกิจสืบสาวเบื้องหลังความตายสะเทือนขวัญ
ใต้ต้นหลินไถว ก่อนที่วิญญาณแค้นจะกลายเป็นวิญญาณร้าย
และความสงบสุขที่พวกเขาปรารถนาจะหายไปตลอดกาล

นวนิยายลึกลับแฟนตาซีเคล้าตำนานภูตผีแห่งโลกตะวันออก
ที่ทำทลายเส้นแบ่งความดี ความชั่ว และหัวใจมนุษย์ที่น่ากลัวยิ่งกว่า!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7590-9

9 786161 875909

Illustration: CHANGๆ

335 บาท